

PREHĽAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie júl 2012

I. senát

Nálezy:

Spisová značka	I. ÚS 119/2012
súdca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	16. máj 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ (obchodná spoločnosť) namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na ochranu majetku, práva na legitímne očakávanie nadobudnutia majetku a práva na právnu pomoc uznesením krajského súdu.</p> <p>Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol dva dôvody, pre ktoré bol presvedčený, že namietaným uznesením krajského súdu, došlo k porušeniu jeho označených práv. Prvým dôvodom bolo nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu pri priznávaní náhrady trov konania a druhým taká aplikácia príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorou bol popretý účel a zmysel tejto právnej úpravy.</p>
ratio decidendi	<p>Nárok sťažovateľa na priznanie odmeny za právne zastúpenie hoci vznikol v súvislosti s procesom (občianskym súdnym konaním) a je upravený v procesnom predpise (Občiansky súdny poriadok), je svojou povahou nárokom hmotnoprávnym, a je tak krytý ústavne zaručeným právom legitímneho očakávania uspokojenia daného nároku. Ochrana legitímneho očakávania, ako integrálnej súčasť základného práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy by mala nájsť reflexiu v jednotlivých normách jednoduchého práva, resp. v ich výklade, ktorý podávajú všeobecné súdy.</p> <p>Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu bol obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepätého formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.</p> <p>Predmetom sporu v danej veci bolo určenie vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu, ktoré bolo ocenené peniazmi, v dôsledku čoho krajský súd pri priznávaní náhrady trov konania nemohol vychádzať z tarifnej odmeny stanovenej v § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ale z tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 2 cit. vyhlášky.</p> <p>Z gramatického, logického a systematického posúdenia ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. možno vyvodiť záver, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom daného súdneho sporu, peniazmi ocenené, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k takejto veci, pretože citovaný právny predpis dôsledne rozlišuje situácie pre náhrady trov konania, kedy je predmet právneho sporu, o ktorom vlastníctve sa rozhoduje, peniazmi ocenený, a kedy nie je.</p> <p>Preto nie je možné vychádzať z názoru, že daná situácia nie je právom</p>

	<p>regulovaná a že vždy, keď je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tento predmet konania peniazmi oceniť z hľadiska tarifnej odmeny podobne, ako je to pri vyrubovaní súdneho poplatku za určovací návrh na začatie konania podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).</p> <p>Inými slovami, explicitná úprava § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) cit. vyhlášky a rovnako aj príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch.</p> <p>Právo na priznanie primeranej a právny predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 listiny. Ak krajský súd náhradu nákladov v správnej výške určenej podľa príslušnej právnej normy sťažovateľovi nepriznal, odoprel mu ochranu označených práv zakotvených v našom ústavnom poriadku.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené nielen základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 37 ods. 2 listiny, ale aj jeho základné právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a právo na majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>Zrušuje uznesenie krajského súdu.</p>
<p> Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spisová značka	I. ÚS 112/2012
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	6. jún 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces postupom a uznesením okresného súdu, ktorým jej uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania.</p> <p>Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napádaným uznesením okresného súdu bolo porušené základné právo a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v ústave a dohovore, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku podľa sťažovateľky jeho arbitrárneho odôvodnenia, z ktorého podľa nej nie je zrejмый mechanizmus myšlienkového pochodu okresného súdu, ktorým dospel k svojim zisteniam, na podklade ktorých rozhodol.</p>
ratio decidendi	<p>Z namietaneho rozhodnutia okresného súdu síce vyplýva, že okresný súd v danej veci formálno-právne rozhodol aplikujúc ustanovenie § 141a ods. 1 OSP, avšak bez tohto, aby preskúmal a následne odôvodnil naplnenie všetkých jeho atribútov, resp. predpokladov jeho uplatnenia. Zo štruktúrálnej formulácie a obsahovej gradácie ustanovenia § 141a ods. 1 OSP vyplýva podmienenosť jeho použitia iba v príčinnej súvislosti s preskúmaním dvoch základných predpokladov, ktoré musia byť kumulatívne naplnené, a to jednak preskúmaním predpokladu na oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 138 OSP a jednak aj preskúmaním výšky žalovaného nároku vzhľadom na sumu životného minima.</p> <p>Podľa ústavného súdu až faktickým (nie iba formálnym) preskúmaním uvedených predpokladov na strane dotknutého účastníka konania (v danom prípade na strane sťažovateľky) môže rezultovať záver o splnení predpokladov na uloženie povinnosti tomuto účastníkovi konania spočívajúcej v nutnosti zložiť preddavok na trovy konania, avšak pri rešpektovaní princípu proporcionality, ktorý vyžaduje, aby zásahy do majetkových práv účastníka konania boli minimalizované na najnižšiu možnú rozumnú mieru, ktorou by vždy mala byť odhadnutá výška budúceho priznaného nároku v rámci náhrady trov konania; nesmie byť teda len mechanickým určením do 5 %</p>

	<p>z predmetu konania tak, ako to urobil okresný súd.</p> <p>V danom prípade nie je úlohou ústavného súdu prehodnocovať správnosť meritórnych záverov okresného súdu o povinnosti uloženej sťažovateľke, ale preskúmať, či tieto jeho závery ústavno-právne obstoja v interakcii s ich odôvodnením.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal, resp. nezohľadnil a napokon fakticky ani vôbec neskúmal aktuálne majetkové pomery sťažovateľky majúce podstatný vplyv na jej uloženú povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Rozhodnutie okresného súdu je založené iba na jeho dohadoch, resp. predpokladoch o majetkových pomeroch sťažovateľky bez akéhokoľvek reálneho skutkového zistenia o týchto skutočnostiach.</p> <p>Navyše, právo na prístup na súd, hoci nie je absolútne, musí byť efektívne a ani súdy nesmú toto právo obmedzovať či redukovať spôsobom porušujúcim jeho samotnú podstatu. Okresný súd tým, že uložil sťažovateľke zaplatiť sumu 792 850 € ako preddavok na trovy konania (okrem zaplataenia maximálneho súdneho poplatku), svojvoľne obmedzil sťažovateľke právo na prístup k súdu, lebo táto suma zodpovedá zhruba odmene za 30 úkonov právnej pomoci, čo je zjavne neproporcionálne, a tým aj arbitrárne v myšlienkovom procese konajúceho súdu.</p> <p>Vzhľadom na uvedené je uznesenie okresného súdu svojvoľné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené, a tým aj z ústavného hľadiska kladúceho požiadavku na spravodlivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia neudržateľné.</p> <p>Označeným uznesením okresného bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Uznesenie okresného súdu zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spisová značka	I. ÚS 114/2012
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	13. jún 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p> <p>čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv súhlasom krajského súdu na predĺženie použitia informačno-technického prostriedku.</p> <p>Povinnosťou ústavného súdu bolo predovšetkým skúmať, či bol zásah do súkromia sťažovateľa realizovaný súhlasom krajského súdu zo 4. augusta 2010 v súlade so zákonom č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“).</p> <p>V preskúvanom prípade sa sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi v jeho trestnej veci, v ktorej bola proti nemu podaná obžaloba pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 a 3 písm. a) a b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) a § 140 písm. c) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, dovolal ochrany svojich práv napadnutím procesnej nespôsobilosti dôkazu získaného odpočúvaním v uvedenom konaní (rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu bol sťažovateľ spod obžaloby oslobodený).</p>
ratio decidendi	<p>Kým podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním vydáva sudca písomný súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov (ďalej len „súhlas“), podľa § 88 ods. 1 Trestného poriadku vydáva sudca príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností (ďalej len „príkaz“).</p> <p>Napriek rozdielnej terminológii nemôžu byť pochybnosti o tom, že tak súhlas,</p>

ako aj príkaz majú formálne, ale aj obsahové náležitosti rozhodnutia. Z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním to aj výslovne vyplýva, keďže sa tam uvádza, že „proti rozhodnutiu o súhlase nemožno podať opravný prostriedok“.

Vydanie právoplatného súhlasu alebo príkazu má v praxi dva následky. Jednak dochádza k tomu, že je možné uskutočňovať vo vymedzenom rozsahu odpočúvanie telefonických rozhovorov, a jednak odpočúvaním telefonických rozhovorov uskutočnených na základe súhlasu či príkazu sa získavajú dôkazy, ktoré sú potom v trestnom konaní použiteľné na preukázanie rozhodujúcich skutočností riešených v rámci trestného konania. Zároveň to znamená, že osoba, ktorej telefonický rozhovor bol odpočúvaný, musí mať možnosť obrany jednak voči samotnému faktu odpočúvania jej rozhovoru, teda voči samotnému faktu zásahu do jej práva na súkromie, ale aj proti použitiu odpočúvanej komunikácie ako dôkazu v trestnom konaní.

Vzhľadom na to, že opravný prostriedok ani voči súhlasu, ani voči príkazu nie je prípustný, dotknutá osoba nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného súhlasu či príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že súhlas a príkaz sú právoplatnými rozhodnutiami, ktorými je súd viazaný, resp. z ktorých musí súd vychádzať. To sa vzťahuje tak na trestné konanie, ako aj na prípadné občianskoprávne konanie na ochranu osobnosti (na ochranu súkromia).

Odlišná je situácia v súvislosti so skutočnosťou, že na základe súhlasu či príkazu odpočúvaný telefonický rozhovor sa môže stať dôkazným prostriedkom v trestnom konaní. Dotknutá osoba, ktorej rozhovor bol takto odpočúvaný, môže v trestnom konaní pred súdom namietať nezákonnosť odpočúvania a z toho vyplývajúcu nepoužiteľnosť odpočúvaného rozhovoru ako dôkazu. Môže však tak urobiť len pri súčasnom splnení dvoch podmienok: trestná vec musí dospieť do štádia súdneho konania a dotknutá osoba musí byť stranou v trestnom konaní či už ako obžalovaná, alebo ako poškodená. Zároveň to znamená, že ochrana zo strany trestného súdu vôbec neprichádza do úvahy v prípadoch, ktoré sa pred trestný súd vôbec nedostanú, ale ani v prípadoch takých dotknutých osôb, ktoré nie sú stranami v trestnom konaní.

Je potrebné odlišovať medzi procesnými aspektmi odpočúvania telefonických hovorov v kontexte trestného práva, pokiaľ k nemu došlo, a vplyvom odpočúvania na osobnosť dotknutej osoby, voči ktorému je poskytnutá dotknutej osobe ochrana jej súkromného života a korešpondencie prostredníctvom čl. 8 dohovoru.

Ústavný súd zistil, že rozhodnutím krajský súd rozhodol podľa § 7 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení a § 5 ods. 1 písm. b) vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 453/2007 Z. z. o administratívnej bezpečnosti, o zrušení stupňa utajenia svojej písomnosti, a to súhlasu zo 4. augusta 2010.

Krajský súd v súhlase zo 4. augusta 2010 svojím výrokom špecifikoval telefónne číslo, na ktoré vydáva súhlas na predĺženie informačno-technického prostriedku na zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky, osobu, na ktorú je toto telefónne číslo registrované a ktorá ho používa, ako aj obdobie platnosti svojho súhlasu. Následne krajský súd popísal genézu využívania uvedeného informačno-technického prostriedku na tomto telefónnom čísle. V závere súhlasu zo 4. augusta 2010 krajský súd citoval znenie § 4 ods. 6 zákona o ochrane pred odpočúvaním.

Odôvodnenie obsiahnuté v súhlase krajského súdu zo 4. augusta 2010 možno považovať len za formálne. V rámci jeho odôvodnenia nie sú uvedené žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré viedli k jeho vydaniu, pretože text odôvodnenia iba cituje žiadosť, na základe ktorej má byť súhlas vydaný, a zákonom ustanovené podmienky na vydanie súhlasu na predĺženie použitia informačno-technických prostriedkov vo všeobecnej rovine.

Taký spôsob odôvodnenia, aký použil krajský súd, nemožno akceptovať, a preto súhlas zo 4. augusta 2010 treba považovať za zjavne neodôvodnený. Rozhodne si z neho nemožno utvoriť obraz o tom, aké konkrétne skutočnosti viedli k jeho vydaniu, a to napriek tomu, že žiadosť, na základe ktorej bol súhlas zo 4. augusta 2010 vydaný, konkrétne dôvody jej podania obsahuje.

Možno konštatovať, že súhlas zo 4. augusta 2010 nebol legálny, lebo nespĺňal podmienky vyplývajúce z príslušných zákonov. Táto skutočnosť bola dostatočným dôvodom na to, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

	Základné práva sťažovateľa podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhlasom krajského súdu na predĺženie použitia informačno-technického prostriedku zo 4. augusta 2010 porušené boli. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ESEP: Michalák v. Slovenská republika k sťažnosti č. 30157/03 z 8. februára 2011, § 211 – 213

Nálezy – prietahy v konaní:

Spisová značka	I. ÚS 150/2012
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	13. jún 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti výpovede a uplatnenie nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru, ktoré začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom napadnutého konania bolo posúdenie nároku sťažovateľky na neplatnosť skončenia pracovného pomeru a uplatnenie nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru, t. j. ide o existenčnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu, aby bol naplnený účel príslušného (v danom prípade súdneho) konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená (§ 6 a § 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie.</p> <p>Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy z pracovného pomeru nezhodnotil ako právne zložitú vec. Po právnej stránke ide o štandardnú pracovnoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, ktorá je dostatočne poznaná všeobecnými súdmi (judikatúra, rozbor). </p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil, žeby sa sťažovateľka neprímeraným spôsobom podieľala na prietahoch v konaní. Sťažovateľka tri krát navrhla zmenu žalobného petitu v časti týkajúcej sa náhrady mzdy, o ktorej súd musel rozhodovať. Na strane druhej, sťažovateľka sa opakovane sťažovala na prietahy v konaní a domáhala sa nariadenia termínu pojednávania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov. Napriek tomu, že okresný súd nariadil súdne pojednávania, vykonával úkony spojené s prerokovaním veci, zabezpečoval listinné dôkazy, jeho konanie je poznačené ako celok neefektívnosťou a nesústreďenosťou. Je dôvodne predpokladať, že konanie mohlo byť skôr skončené, ak by bol okresný súd konal efektívne a sústredene a riadil sa právnym názorom krajského súdu.</p> <p>Konanie vedené okresným súdom do času rozhodovania ústavného súdu trvá viac ako 6 rokov a táto celková doba, počas ktorej vec sťažovateľky stále nie je právoplatne skončená, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti.</p> <p>Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru</p> <p>Okresnému súdu prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 600 €.</p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04, II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97
--	---

spisová značka	I. ÚS 237/2012
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. jún 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o vrátenie peňažného vkladu pri stávke, ktoré začalo v roku 1997.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet konania, ktorým je nárok na vrátenie peňažného vkladu pri stávke, nie je možné napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nie je právne zložitá.</p> <p>2. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ, ktorý je účastníkom posudzovaného konania ako navrhovateľ, prispel k zbytočným prietahom v konaní.</p> <p>3. Okresný súd v podstatnej časti konania trvajúceho toho času viac ako 14 rokov rozhodol prvýkrát rozsudkom z júna 1998, ktorý bol zrušený uznesením odvolacieho súdu z októbra 1999 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Druhýkrát rozhodol okresný súd rozsudkom z apríla 2004, ktorý po zrušení prvého rozhodnutia odvolacieho súdu z decembra 2007 v dovolacom konaní (rozhodnutím dovolacieho súdu z apríla 2010) bol ďalším rozhodnutím odvolacieho súdu z marca 2011 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Tretíkrát rozhodol okresný súd rozsudkom z apríla 2012. Rozsudok bol napadnutý odvolaním sťažovateľa a spis dosiaľ nebol predložený odvolaciemu súdu.</p> <p>Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania v trvaní viac ako 14 rokov a vzhľadom na zjavnú neefektívnosť činnosti okresného súdu, ktorého rozsudky boli opakovane zrušené odvolacím súdom, je na mieste aj bez podrobnejšieho hodnotenia jednotlivých úkonov okresného súdu konštatovať, že posudzované konanie ako celok charakterizujú prietahy.</p> <p>Ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prietahov.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 300 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 209/2012
sudca spravodajca	Milan Lalić
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. jún 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu

	v dedičskom konaní, ktoré začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>1. Vo vzťahu ku kritériu „zložitost' veci“ okresný súd uviedol, že dedičské konanie vedené súdnym komisárom nemožno považovať za skutkovo a právne zložitú.</p> <p>2. Pokiaľ ide o druhé kritérium - „konanie sťažovateľa“, okresný súd konštatuje, že správanie sťažovateľky ako účastníčky konania neprispelo k predĺženiu doterajšej doby napadnutého konania, s výnimkou jej neúčasti na pojednávaní v septembri 2010 a decembri 2010, na ktoré sa neustanovila.</p> <p>3. Ústavný súd po preskúmaní kritéria - „konanie okresného súdu“ konštatuje, že doterajšia doba konania je poznačená zbytočnými priet'ahmi v dôsledku nečinnosti a neefektívneho, ba až vecne nesprávneho postupu súdneho komisára. So zreteľom na to, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosť, že okresný súd existenciu zbytočných priet'ahov, ako aj porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v uvedenom dedičskom konaní výslovne uznal, ústavný súd nepovažoval za nutné konkrétnejšie špecifikovať jednotlivé obdobia jeho nečinnosti, resp. činnosti, ktorú možno kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy.</p> <p>Na základe uvedených zistení môže ústavný súd konštatovať, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušeniu práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracovala : JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.